

Sygn. akt V CSK 515/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko Uniwersyteckiemu [...]z udziałem interwenienta ubocznego
Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń S. A. w Warszawie
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt I ACa .../16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez pozwanych i interwenienta ubocznego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda R. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 24 maja 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi obligowało skarżącego do wykazania kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznego przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy. Przyczyna kasacyjna, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., występuje w sytuacji ewidentnego naruszenia prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy i studiowania akt sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., nie publ., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Skarga kasacyjna sprowadza się do kwestionowania wysokości przyznanego przez Sąd zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w łącznej kwocie 200 000 zł z powołaniem się na błędną wykładnię normy zawartej w art. 445 § 1 k.c. Określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju

zdrowia stanowi istotne uprawnienie sądu merytorycznie rozpoznającego sprawę, który wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia na motyw ustalenia wysokości zasadzonej należności. Korygowanie - także w postępowaniu kasacyjnym - zasądzanego już zadośćuczynienia uzasadnione jest wówczas, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono rażąco niskie lub rażąco wygórowane (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1999 r., II CKN 477/98, nie publ.), której to okoliczności powód nie wykazał. Skarga nie jest także oczywiście uzasadniona co do zarzutu naruszenia art. 444 § 2 k.c. przez oddalenie powództwa o rentę, sprowadza się bowiem w istocie do kwestionowania oceny dowodów i ustaleń stanowiących podstawę faktyczną wyroku Sądu Apelacyjnego.

W tej sytuacji orzeczono jak w sentencji, opierając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego na art. 102 k.p.c.

kc

aj